

*Гладка В. В.,
аспірант кафедри комерційного права
Київського національного торговельно-економічного університету*

СТРУКТУРА ПРОВАДЖЕННЯ У СПРАВАХ ПРО ПОШИРЕННЯ ІНФОРМАЦІЇ, ЩО ВВОДИТЬ В ОМАНУ

Анотація. Статтю присвячено дослідженню структури провадження у справах поширення інформації, що вводить в оману. Автор виокремлює стадії та етапи, які складають структуру провадження у відповідній категорії справ, досліджує їх зміст та особливості, які їм притаманні. За результатами дослідження автор висловлює пропозиції щодо удосконалення нормативно-правового регулювання провадження у зазначеній категорії справ.

Ключові слова: поширення інформації, що вводить в оману, провадження у справах, стадії, етапи провадження, процесуальні документи.

Постановка проблеми. Ефективне здійснення органами Антимонопольного комітету України повноважень у сфері захисту суб'єктів господарювання та споживачів від поширення інформації, що вводить в оману, є можливим лише за наявності законодавчо закріплених процесуальних норм, які повинні чітко встановлювати обов'язкові процесуальні дії, регламентувати порядок та способи їх здійснення. У зв'язку з цим дослідження провадження у справах про поширення інформації, що вводить в оману, його структури (стадій, етапів) є надзвичайно актуальним.

Стан дослідження. Провадження у справах про адміністративні правопорушення як окреме провадження адміністративного юрисдикційного процесу досліджувалося вітчизняними та зарубіжними вченими-адміністративістами, зокрема В. Авер'яновим, Д. Бахрахом, Ю. Битяком, І. Бородіним, І. Галаганом, Т. Гуржієм, О. Засторожною, Ю. Козловим, В. Колпаковим, Д. Лук'янцем, В. Сорокіним та багатьма іншими вченими. Особливості адміністративних проваджень у справах про недобросовісну конкуренцію досліджувалися у дисертаційному дослідженні О. Когут. Водночас ґрунтовне та системне дослідження провадження у справах про поширення інформації, що вводить в оману, з'ясування його структури, змісту та особливостей окремих стадій та етапів на сьогодні відсутнє.

У зв'язку з цим **метою** публікації є дослідити структуру провадження у справах про поширення інформації, що вводить в оману, за результатами чого сформулювати пропозиції щодо удосконалення нормативно-правового регулювання проваджень у зазначеній категорії справ.

Виклад основного матеріалу. Відповідно до статті 1 Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції» (надалі – Закон) недобросовісною конкуренцією є будь-які дії у конкуренції, що суперечать торговим та іншим чесним звичаям у господарській діяльності [1]. Статтею 15 Закону встановлено, що поширення інформації, що вводить в оману, є недобросовісною конкуренцією, а відтак – забороняється. Поширенням інформації, що вводить в оману, визнається повідомлення суб'єктом госпо-

дарювання, безпосередньо або через іншу особу, одній, кільком особам або невизначеному колу осіб, у тому числі в рекламі, неповних, неточних, неправдивих відомостей, зокрема внаслідок обраного способу їх викладення, замовчування окремих фактів чи нечіткості формулювань, що вплинули або можуть вплинути на наміри цих осіб придбання (замовлення) чи реалізації (продажу, поставки, виконання, надання) товарів, робіт, послуг цього суб'єкта господарювання.

Загальновідомо, що матеріальні норми права реалізуються за допомогою процесуальних норм. Саме процесуальні норми слугують засобом практичного втілення в життя правил, які регламентовані матеріальними нормами права. Встановлення у статті 15 Закону заборони поширювати інформацію, що вводить в оману, не мало б жодного практичного значення без відповідних процесуальних норм. Завданням таких процесуальних норм є чітка та системна регламентація діяльності уповноважених органів адміністративної юрисдикції щодо встановлення та доведення наявності у діях суб'єкта господарювання складу адміністративного правопорушення у вигляді поширення інформації, що вводить в оману та застосування до нього у передбачених законом випадках заходів юридичної відповідальності. Зазначена процесуальна діяльність уповноважених органів, якими є органи Антимонопольного комітету України (надалі – органи АМК України), із застосування норми статті 15 Закону, охоплюється поняттям провадження у справах про поширення інформації, що вводить в оману.

Основним нормативно-правовим актом, який регулює провадження у справах про адміністративні проступки (правопорушення), на даний час залишається Кодекс України про адміністративні правопорушення (надалі – КУпАП), норми якого встановлюють загальні засади провадження у справах про адміністративні проступки (правопорушення) [2]. Провадження у справах про адміністративні правопорушення є одним із найбільш об'ємних проваджень адміністративно-юрисдикційного процесу і у порівнянні з іншими провадженнями більш детально регламентоване адміністративно-процесуальними нормами [3, с. 103]. Розділ IV КУпАП «Провадження у справах про адміністративні правопорушення» не містить чіткого нормативного закріплення структури провадження у справах про адміністративні правопорушення. Водночас аналіз змісту глав зазначеного розділу дає змогу виділити таку структуру провадження у справах про адміністративні правопорушення: стадія порушення справи; стадія розгляду справи; стадія оскарження і опротестування постанови по справі про адміністративне правопорушення; стадія виконання постанови. Виокремлення зазначених

стадій провадження у справах про адміністративні правопорушення відображає загальні підходи до побудови структури провадження у таких справах. Проте структура провадження з окремих категорій справ про адміністративні правопорушення, як правило, має свої особливості та регламентується спеціальними нормативно-правовими актами, а не КУпАП.

Провадження у справах про порушення законодавства про захист від недобросовісної конкуренції, і, зокрема, провадження у справах про поширення інформації, що вводить в оману, є саме такими провадженнями, здійснення яких регламентуються спеціальними нормативно-правовими актами. До таких актів належать Закони України «Про захист від недобросовісної конкуренції», «Про захист економічної конкуренції», «Про Антимонопольний комітет України» та підзаконний нормативно-правовий акт – Правила розгляду заяв і справ про захист економічної конкуренції (Правила розгляду справ), затверджені розпорядженням Антимонопольного комітету України від 19 квітня 1994 року № 5, зареєстровані у Міністерстві юстиції України 6 травня 1994 року за № 90/299 (у редакції розпорядження Антимонопольного комітету України від 29 червня 1998 року № 169-р) (зі змінами) (надалі – Правила розгляду справ) [4; 5; 6].

Аналіз сукупності процесуальних норм зазначених законів та Правил розгляду справ дав змогу визначити такі основні стадії провадження у справах про поширення інформації, що вводить в оману: стадія порушення справи; стадія розгляду справи і прийняття рішення за результатами її розгляду; стадія виконання рішення. До факультативних стадій провадження у справах про поширення інформації, що вводить в оману, відносяться такі стадії: стадія оскарження рішення; стадія перевірки рішення; стадія перегляду рішення.

Початковою стадією провадження у справах про поширення інформації, що вводить в оману, є стадія порушення справи, під час якої органами АМК України здійснюється процесуальні дії, спрямовані на аналіз зібраної чи отриманої інформації про юридичні факти, на підставі чого з'ясовується наявність ознак порушення статті 15 Закону та приймається рішення про початок розгляду справи.

Ця стадія характеризується специфічними особливостями, які зумовлені законодавчо визначеними підставами початку розгляду справи, які визначено статтею 36 Закону України «Про захист економічної конкуренції». Підставами для порушення справи про поширення інформації, що вводить в оману, є: а) заяви суб'єктів господарювання, громадян, об'єднань, установ, організацій про порушення їх прав внаслідок дій, визначених Законом України «Про захист від недобросовісної конкуренції» як поширення інформації, що вводить в оману; б) подання органів державної влади, органів місцевого самоврядування, органів адміністративно-господарського управління та контролю про порушення законодавства про захист від недобросовісної конкуренції у вигляді поширення інформації, що вводить в оману; в) власна ініціатива органів АМК України. На стадії порушення справи про поширення інформації, що вводить в оману, вирішується питання предметної та територіальної підвідомчості.

У разі виявлення ознак порушення у вигляді поширення інформації, що вводить в оману, а також наслідків

такого порушення, органи АМК України приймають розпорядження про початок розгляду справи, яке є основним процесуальним документом, що юридично оформляє стадію порушення справи.

Розпорядження про початок розгляду справи закріплює, об'єктивує отримані у ході здійснення процесуальних дій із збору та аналізу інформації результати, які полягають у встановленні у діях суб'єкта господарювання ознак порушення у вигляді поширення інформації, що вводить в оману.

Наступною стадією провадження є стадія розгляду справи і прийняття рішення за результатами її розгляду. Ця стадія передбачає здійснення органами АМК України сукупності процесуальних дій, направлених на всебічне, повне і об'єктивне з'ясування дійсних обставин справи та прийняття за результатами розгляду справи рішення. Зазначена стадія включає такі обов'язкові процесуальні етапи: 1) доказування у справі; 2) прийняття рішення у справі, за результатами розгляду справи на засіданні відповідного органу АМК України. Окремим процесуальним етапом, який має факультативний характер, є слухання у справі.

Доказування у справі починається з прийняттям розпорядження про початок розгляду справи. Під доказуванням у справах про поширення інформації, що вводить в оману, розуміється сукупність процесуальних дій органів АМК України (їх посадових та службових осіб) зі збору, формування, перевірки, оцінки та використання доказів. Усі обставини, які необхідно з'ясувати для прийняття об'єктивного, правильного рішення у справі, встановлюються за допомогою доказів. Відповідно до статті 41 Закону України «Про захист економічної конкуренції» доказами у справі можуть бути будь-які фактичні дані, які дають можливість встановити наявність або відсутність порушення. Ці дані встановлюються такими засобами: поясненнями сторін і третіх осіб, поясненнями службових осіб та громадян, письмовими доказами, речовими доказами і висновками експертів. Усні пояснення сторін, третіх осіб, службових чи посадових осіб та громадян, які містять дані, що свідчать про наявність чи відсутність порушення, фіксуються у протоколі. Збір доказів здійснюється АМК України, його територіальними відділеннями незалежно від місцезнаходження доказів. Особи, які беруть участь у справі, мають право надавати докази та доводити їх достовірність (об'єктивність). Аналогічні норми містяться також і у пунктах 12, 13 Правил розгляду справ. Згідно з пунктом 23 Правил розгляду справ службовці АМК України відділення, яким доручено збирання та аналіз доказів, проводять дії, направлені на всебічне, повне і об'єктивне з'ясування дійсних обставин справи, прав і обов'язків сторін.

Процесуальним документом, який фіксує досягнуті результати у ході доказування у справі, є подання з попередніми висновками. Згідно з абзацом сьомим пункту 23 Правил розгляду справ за результатами збирання та аналізу доказів у справі складається подання з попередніми висновками, яке вноситься на розгляд органів АМК України, яким підвідомча справа.

Складанням подання з попередніми висновками та надсиланням його копій особам, які беруть участь у справі, завершується процесуальний етап доказування у

справах про поширення інформації, що вводить в оману. Окремим процесуальним етапом стадії розгляду справи і прийняття рішення за результатами її розгляду, який має факультативний характер, є слухання у справі. Відповідно до статті 23-1 Закону України «Про Антимонопольний комітет України» та пункту 56 Правил розгляду справ органи АМК України до прийняття рішення по суті можуть проводити слухання у справі. Отже, слухання у справі може проводитися до прийняття рішення у справі, тобто як у ході збирання доказів у справі, так і після складання та надсилання сторонам подання з попередніми висновками у справі. Слухання у справі не вирішує жодну самостійну процесуальну задачу, а лише є додатковим, факультативним засобом встановлення фактичних обставин справи, який може застосовуватися органами АМК України під час провадження у справах про поширення інформації, що вводить в оману, а може й не застосовуватися.

Наступним і водночас завершальним самостійним процесуальним етапом зазначеної стадії провадження є прийняття рішення у справі, за результатами розгляду справи на засіданні відповідного органу АМК України.

Порядок проведення засідань колегіальних органів АМК України затверджений розпорядженням АМК України «Про затвердження Регламентів колегіальних органів Антимонопольного комітету України» від 12.02.2002 № 25-р (у редакції розпорядження АМК України від 31.07.2009 № 276-р) [7]. Процесуальним документом, який оформляє завершення стадії розгляду справи і прийняття рішення за результатами її розгляду, є рішення.

Відповідно до статті 30 Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції» органи АМК України у справах про недобросовісну конкуренцію приймають обов'язкові для виконання рішення про: визнання факту недобросовісної конкуренції; припинення недобросовісної конкуренції; офіційне спростування за рахунок порушника поширених ним неправдивих, неточних або неповних відомостей; накладання штрафів; закриття провадження у справі. При цьому підстави для закриття провадження у справах про недобросовісну конкуренцію визначені у статті 49 Закону України «Про захист економічної конкуренції». Наданням копії рішення, прийнятого у справі про поширення інформації, що вводить в оману, при виконанні починається завершальна стадія провадження у справах про поширення інформації, що вводить в оману, – стадія виконання рішення.

Особа, на яку накладено штраф за рішенням органу АМК України, має сплатити його у двомісячний строк з дня одержання рішення про накладення штрафу. Суми стягнутих штрафів та пені зараховуються до державного бюджету.

Водночас виконання рішення може бути відкладено у часі, або й взагалі не відбутися, у разі вчинення особами, які брали участь у справі, однієї з таких дій: оскарження рішення до суду; звернення до АМК України із заявою про перевірку рішення, прийнятого органами АМК України; звернення до органу АМК України, який прийняв рішення із заявою про перегляд рішення за нововиявленими обставинами. Названі вище процедури із оскарження, перевірки чи перегляду рішення утворюють самостійні стадії провадження у справах про поширення інформації, що вводить в оману, які носять факультативний (додатковий) характер.

Стадія оскарження рішення полягає у здійсненні особами, які брали участь у справі, сукупності процесуальних дій із звернення до суду із позовною заявою про визнання рішення органу АМК України чи його частини недійсним. Частиною першою статті 60 Закону України «Про захист економічної конкуренції» встановлено, що заявник, відповідач, третя особа мають право оскаржити рішення органів АМК України повністю або частково до господарського суду у двомісячний строк з дня одержання рішення. Цей строк не може бути відновлено.

Фактично пропуск особою встановленого двомісячного строку для оскарження рішення органу АМК України означає, що особа має сплатити штраф та пеню за прострочення виконання рішення, а також виконати зобов'язання (якщо таке встановлено у рішенні) добровільно, інакше вступає в дію процедура із примусового виконання рішення органу АМК України.

Стадія перевірки рішення полягає у реалізації особами, які брали участь у справі, права звернутися до АМК України із заявою про перевірку рішення, прийнятого адміністративною колегією територіального відділення АМК України, державним уповноваженим АМК України та адміністративною колегією АМК України. Підстави та порядок здійснення АМК України провадження із перевірки рішення органу АМК України передбачені статтями 57, 59 Закону України «Про захист економічної конкуренції» та розділом IX «Перевірка рішень у справах» Правил розгляду справ.

Стадія перегляду рішення також є факультативною стадією провадження у справах про поширення інформації, що вводить в оману, і полягає у здійсненні органами АМК України, які прийняли рішення, перегляду такого рішення або за власною ініціативою, або за заявою осіб. Підставами для перегляду органами АМК України рішень, прийнятих ними у справах про порушення законодавства про захист економічної відповідно до частини першої статті 58 Закону України «Про захист економічної конкуренції», є: якщо істотні обставини не були і не могли бути відомі органам АМК України, що призвело до прийняття незаконного або необгрунтованого рішення; якщо рішення було прийнято на підставі недостовірної інформації, що призвело до прийняття незаконного або необгрунтованого рішення; наявності інших підстав, передбачених законами України. Підстави та порядок здійснення органами АМК України провадження із перегляду власних рішень передбачені статтями 58, 59 Закону України «Про захист економічної конкуренції» та розділом X «Перегляд рішень у справах» Правил розгляду справ.

Наведена структура провадження у справах про поширення інформації, що вводить в оману, з одного боку, підтверджує наявність процесуальної регламентації діяльності органів АМК України щодо застосування норми статті 15 Закону, оскільки така структура була розроблена саме за результатами аналізу нормативно-правових актів у сфері захисту від недобросовісної конкуренції. З іншого боку, процесуальна частина законодавства про захист від недобросовісної конкуренції характеризується фрагментарністю та недосконалістю. При цьому, окрім відсутності системного розподілу процесуальних норм за стадіями та етапами провадження, варто відзначити неоднаковий рівень процесуальної регламентації стадій провадження,

які були виокремлено автором. Відзначимо, що більш повною процесуальною регламентацією характеризуються саме факультативні стадії провадження, в той час як стадії порушення справи, розгляду справи та прийняття рішення, виконання рішення потребують суттєвого нормативного доповнення та змін. Вважаємо за необхідне зосередити увагу на таких необхідних змінах та доповненнях.

Як зазначалося вище, процесуальним документом, яким завершується стадія порушення справи, є розпорядження. Водночас частиною другою статті 37 Закону України «Про захист економічної конкуренції» встановлено, що розпорядження про початок розгляду справи надсилається відповідачу протягом трьох робочих днів з дня його прийняття. Частиною третьою зазначеної статті передбачено, що заявнику та третім особам надсилається повідомлення про початок розгляду справи. Таким чином, надсилання заявнику та третім особам розпорядження про початок розгляду справи не передбачено, що, на нашу думку, суттєво обмежує права зазначених осіб. Це пояснюється тим, що ознайомлення зі змістом розпорядження про початок розгляду справи суттєво б розширило можливості заявника та третіх осіб користуватися такими процесуальними правами, як подання доказів, клопотань, письмових пояснень (заперечень) в обґрунтування своїх вимог. Враховуючи зазначене, необхідно передбачити обов'язок органів АМК України надсилати розпорядження про початок розгляду справи також заявнику та третім особам.

Варто також зазначити, що законодавство про захист від недобросовісної конкуренції не містить процесуальних норм, які визначають чітку структуру та зміст таких процесуальних документів, як розпорядження про початок розгляду справи, подання з попередніми висновками, рішення тощо. На сьогодні єдиним документом, яким визначено структуру таких документів, є Інформаційний лист АМК України № 55/01 від 25.01.2010 «Про деякі питання порядку підготовки та оформлення процесуальних документів, пов'язаних із розглядом органами Комітету справ про порушення законодавства про захист економічної конкуренції» (надалі – Інформаційний лист АМК України № 55/01 від 25.01.2010), який не є навіть підзаконним нормативно-правовим актом [8]. Водночас встановлення на рівні закону обов'язкових вимог до змісту та структури наведених процесуальних документів є однією з гарантій законності здійснення органами АМК України своїх повноважень, об'єктивного, повного та всебічного з'ясування усіх обставин у ході провадження у справах про поширення інформації, що вводить в оману.

Відсутні також й процесуальні норми, які встановлюють строки провадження у справах про порушення законодавства про захист від недобросовісної конкуренції. Фактично у Правилах розгляду справ встановлено лише строки розгляду органами АМК України заяви про порушення законодавства. Такий строк складає 30 днів та може бути подовжений на 60 календарних днів. Відсутність нормативного визначення строку провадження у справах, а також вичерпного переліку підстав, за яких такий строк може бути подовжено, ставить під сумнів таку важливу та обов'язкову ознаку провадження, як його оперативність. До прикладу, в статті 45 Закону Російської Федерації «Про захист конкуренції» чітко встановлений строк розгляду справ та підстави для його подовження [9].

Вбачається необхідним внесення відповідних доповнень і до національного законодавства.

Аналіз законодавства про захист від недобросовісної конкуренції показав, що у ньому відсутні норми, які визначають строк надсилання копій рішення для виконання особам, які брали участь у справі. Фактично, така копія рішення може бути надіслана протягом будь-якого строку, чи то декілька днів, чи навіть місяців. На нашу думку, відсутність нормативно закріпленого строку для надсилання органами АМК України копії рішення особі для виконання, а також особам, які брали участь у справі, є суттєвою процесуальною прогалиною. Як наслідок, має місце часова невизначеність переходу від стадії розгляду справи і прийняття рішення за результатами її розгляду до стадії виконання рішення. Враховуючи, що однією із основних якісних ознак провадження у справах про поширення інформації, що вводить в оману, є його оперативність, відсутність встановленого строку для надсилання копій рішення може суттєво затягувати процес доведення суті рішення до відома осіб, які зобов'язані його виконати. Крім того, з моменту одержання копії рішення у осіб, які брали участь у справі, виникає процесуальне право оскаржити таке рішення до суду чи звернутися із заявою про перевірку прийнятого рішення до АМК України. Крім зазначеного, суттєвих змін та доповнень також потребують процесуальні норми, якими регламентовано доказування у справах про поширення інформації, що вводить в оману, забезпечення особам, які беруть участь у справі, можливості повного та своєчасного доступу до матеріалів справи, процедури розстрочки чи відстрочки виконання рішення за результатами розгляду справи тощо.

Висновки. Провадження у справах про поширення інформації, що вводить в оману, полягає у здійсненні органами Антимонопольного комітету України чітко регламентованої процесуальної діяльності з метою встановлення та доведення наявності у діях суб'єкта господарювання складу адміністративного правопорушення у вигляді поширення інформації, що вводить в оману, а також застосування передбачених законом заходів юридичної відповідальності. Незважаючи на відсутність у законодавстві про захист від недобросовісної конкуренції чітко визначеної структури провадження у таких справах, аналіз його процесуальних норм засвідчує наявність основних та факультативних стадій провадження. Водночас процесуальні норми законодавства про захист від недобросовісної конкуренції не є системними та повними, у зв'язку з чим воно потребує суттєвих змін та доповнень, деякі з яких запропоновані у даній статті.

Література:

1. Про захист від недобросовісної конкуренції: Закон України від 7 червня 1996 року № 237/96-ВР (із змінами) // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, N 36, ст. 165 [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/236/96-%D0%B2%D1%80>
2. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 07.12.1984 (із змінами) // Відомості Верховної УРСР (ВВР), 1984, додаток до N 51, ст. 1122 [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/80731-10>
3. Бородин І.Л. Адміністративно-юрисдикційний процес: Монографія. – К.: Алерта, 2007.-184с.
4. Про захист економічної конкуренції: Закон України від 11 січня 2001 року № 2210-III (із змінами) // Відомості Верховної Ради

- (ВВР), 2001, № 12, ст. 64 [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2210-14>
5. Про Антимонопольний комітет України: Закон України від 26.11.1993 № 3660-ХІІ //Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1993, N 50, ст. 472 [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/3659-12>
 6. Правила розгляду заяв і справ про захист економічної конкуренції (Правила розгляду справ), затверджені розпорядженням Антимонопольного комітету України від 19 квітня 1994 року № 5, зареєстровані у Міністерстві юстиції України 6 травня 1994 року за № 90/299 (у редакції розпорядження Антимонопольного комітету України від 29 червня 1998 року № 169-р) (зі змінами).
 7. Розпорядженням АМК України «Про затвердження Регламентів колегіальних органів Антимонопольного комітету України» від 12.02.2002 № 25-р (у редакції розпорядження АМК України від 31.07.2009 № 276-р).
 8. Інформаційний лист АМК України № 55/01 від 25.01.2010 «Про деякі питання порядку підготовки та оформлення процесуальних документів, пов'язаних із розглядом органами Комітету справ про порушення законодавства про захист економічної конкуренції». – АМК України., К., 2010. – 16 с.
 9. Федеральный Закон № 135-ФЗ «О защите конкуренции» (в редакции от 02.07.2013) http://www.fas.gov.ru/legislative-acts/legislative-acts_9498.html

Гладкая В. В. Структура производства по делам о распространении вводящей в заблуждение информации

Аннотация. Статья посвящена исследованию струк-

туры производства по делам о распространении вводящей в заблуждение информации. Автор выделяет стадии и этапы, которые составляют структуру производства по соответствующей категории дел, исследует их суть и свойственные им особенности. По результатам исследования автор излагает предложения по усовершенствованию нормативно-правового регулирования производства в отмеченной категории дел.

Ключевые слова: распространение вводящей в заблуждение информации, производство по делам, стадии, этапы производства, процессуальные документы.

Gladka V. Structure of proceedings in cases of distribution of misleading information

Summary. Article is devoted to research of structure of proceedings in cases of distribution of misleading information. The author allocates stages and grades which make structure of proceedings in the corresponding category of cases, investigates their essence and features peculiar to them. By results of the research the author states offers on improvement of standard and legal regulation of proceedings in noted category of cases.

Key words: distribution of misleading information, proceedings in cases, stages and grades of proceedings, procedural documents.